Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1877.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake City den 8de Oktober 1876.

(Fra «Deseret News».)

Jeg haaber at være istand til at gjøre mig hørlig for denne store Forsamling. Denne Skraben af Fødder, gjensidige Hvisken til hinanden, Skrigen af Børn, og Støjen af dem, som gaa frem og tilbage, er lig mange Vandes Brusen. Naar der er fuldkommen Stilhed, er jeg overbevist om, at min Røst kan høres over hele Huset, og Ingen, som er velsignet med gode Øren til at høre med, behøver at miste et Ord. Jeg vilde føle mere tilfreds, dersom jeg kunde bevæge mine Brødre til, naar de tale fra dette Sted, at tale ligeud, saa at de kunne høres saa langt som muligt. Mange af vore erfarne Ældste vende sig i deres Tale til Folket først til Højre og saa til Venstre, og hver Gang, de vende sig til Siden, er en Del af Forsamlingen ude af Stand til tydelig at forstaa, hvad der bliver talet; imedens at dersom de vilde tale bestemt ligefrem, vilde Stemmen dele sig og gaa ligelig til hver Side af Huset, og Alle vilde høre. Om jeg vil være istand til at vedblive med mine Bemærkninger i nogen Tid, ved jeg ikke; men jeg skal desuagtet forsøge paa at bruge Visdom i at tale, saa at jeg ikke skal skade mig selv. Jeg vil give en kort Text til baade Hellige og Syndere, og jeg tror, at om vi ville medregne os selv til de Sidste, og sige, at vi ere Alle Syndere, saa vilde vi komme Virkeligheden nærmere end ved at regne os iblandt de Første, omendskjøndt vi haabe at blive Helligr, stræbe efter at være Hellige og sandsynligvis en stor Del af dem, som kaldes Sidste-Dages Hellige, ville endnu i Sandhed blive Hellige,

For det Første. Filosofien af Mennesket paa Jorden. Denne kan ikke læres ved at studere Menneskeslægtens Videnskaber, den forstaas kun ved Guds Aabenbaringer til os selv. Jeg vil give Eder endel af mine Betragtninger af denne Gjenstand. Menneskene ere dannede af to forskjellige Elementer; det første er en

spirituel Organisation i Evigheden, det andet er en naturlig Organisation paa denne Jord, dannet ud af de Stoffer, hvoraf denne Jord er sammensat. Mennesket er først aandeligt, derefter kjødeligt. Som det er Streven i Guds Aabenbaringer til Menneskene, alle Ting blive først skabte aandelige og derefter timelige. Det er, Aander bleve avlede, fødte og opdragne i den celestiale Verden, og bleve frembragte af celestiale Legemer. Ved at undersøge denne Gjenstand lidt, kunne vi maaske forstaa, hvorledes dette sker. Aanderne ere, førend de bebo Legemer, ligesaa rene og hellige som Englene eller Guderne, de kjende intet Ondt. Denne deres første Prøvestand er Begyndelsen til deres Erfaring.

Disse Aander vil jeg forlade for nærværende og hentyde til vore første Forældre, Adam og Eva, der fandtes i Edens Have, hvor de fristedes og overvandtes af det Ondes Magt, og som en Følge heraf bleve Ondt og Synd underkastede, hvilket var Straffen for deres Overtrædelse. De bleve nu beredte, som vi ere, til at danne Legemer eller Tabernakler for Modtagelsen af rene og hellige Aander. Naar Legemet er dannet, indtræder i den passende Tid Aanden i Tabernaklet, og Menneskeslægten overalt i Verden maa i deres Undersøgelser og Forskninger komme til denne Slutning formedelst den Kjendsgjerning, at de ikke kunne komme til nogen anden — at naar Moderen føler Liv, er det et Vidnesbyrd om, at Aanden fra Himlen er indkommen i Tabernaklet. Saa vidt er dette vort Væsens Filosofi. Som der er bleven sagt, som en Følge af Synd er Legemet Synd underkastet, og det udfordrer al den Anstrengelse og Kraft, som en Mand kan udvikle, for at være istand til at modstaa Fristelsen, saa at denne rene og hellige Aand kan underkaste sig Legemet, at dette maa blive helliggjort ved Evangeliet eller Kristi Lov. Det søgende Sind vil spørge: „Hvorfor er dette saaledes?" Simpelthen forat vi kunne kjende Godt fra Ondt; alle de Kjendsgjerninger, som I eller jeg kjende, er formedelst Modsætninger; og al Herlighed, al Nydelse, hver Lykke og hver Velsignelse kjendes ved dens Modsætning. Dette er den Grad, dette er saaledes, som Himlene ere, dette er saaledes, som de vare, og saaledes som de ville vedblive at være evindelig. Aldrig var der en Tid, da Ondt ikke existerede, men Tiden vil komme, da det vil forgaa og ikke være mere, forsaavidt som denne Verden betræffer, og Intet vil være istand til at bestaa, uden hvad der er rent og helligt, og Kristus vil tilintetgjøre Døden og ham, som har Dødens Magt. Dette er betræffende vor Jord og de Prøver, som den maa gjennemgaa tilligemed dem, som ere derpaa, indtil Slutningsscenen.

Men lad os vende tilbage til denne Organisation. Vi finde en ren Aand beboende Tabernaklet af en Skabning, der stedse søger at bevæge Individet til alt Godt, til Dyd, til Sandhed og Hellighed; der alle udstrømme fra den Renhedens Kilde, hvorfra denne Aand kom. Og her strider det Onde, som kom formedelst Overtrædelse og befinder sig i dette Tabernakel, imod denne rene Aand, søger at overkomme den, og stræber med al dets Magt at underkaste sig denne Aand og bringe den i Trældom under Syndens Lov. Dette er den Strid, som Paulus hentyder til, naar han omtaler „en Torn i Kjødet", hvilket er hverken mer eller mindre, end Aanden kæmpende imod Kjødet, og Kjødet imod Aanden. Denne rene Aand vil forblive i en saadan Tilstand, at den kan modtage Paavirkning af Guds Aand, der er udgangen i Verden, og som oplyser hver Mand, der kommer til Verden, uanset af hans Stilling,

Fødsel eller Opdragelse; Kristi Aand oplyser dem alle og vejleder deres rene Aander, der ere Organisationer i Spiren og i deres Fremvæxt til at blive uafhængige Væsener, endog Sønner og Døtre af den Almægtige; og den vil vedblive at virke saaledes, indtil dette Legeme, dette syndige Tabernakel har kæmpet imod Aanden og overvundet den i en saadan Grad, at den aldeles bliver det syndige Menneske underkastet. Og naar Kjødet opnaar denne Sejr over Aanden, da er det, som der findes omtalt, at Mennesket har syndet i en saadan Grad, at Apostelen siger: „I skulle ikke bede for dem, thi de have syndet en Synd til Døden." Da ophører Guds Aand at bebrejde dem, de erholde ikke længere noget Lys, „thi de have forsømt Naadens Dag. Indtil da er enhver Mand og Kvinde paa en saadan Grund, at de kunne frelses og blive forløste fra Synd.

Hvorledes er det, at de Sidste-Dages Hellige føle og forstaa ens, ere af et Hjerte og et Sind, ligemeget hvor de end ere, naar de annamme Evangeliet, enten i Nord eller Syd, Øst eller Vest, indtil Jordens fjerneste Dele? De modtage det, som blev forjættet af Frelseren, da han var ved at forlade Jorden, nemlig Trøsteren, den hellige Salvelse fra det Høje, som anerkjender en Gud, en Tro og en Daab, hvis Sind er Gud Faders Vilje, i hvilken bor Forening af Tro og Handling, og hvori der hverken kan være Tvedragt eller Forvirring; naar de have modtaget af dette Lys, er det ligegyldigt, om de have set hinanden eller ej, de blive med Et Brødre og Søstre, idet de ere blevne optagne i Kristi Slægt formedelst den evige Pagts Baand, og Alle kunne da udbryde med Ruths skjønne Ord: „Dit Folk skal være mit Folk, og din Gud skal være min Gud." Og den Kjendsgjerning, at vi modtage denne Trøster, den Hellig-Aand, er Bevis for, at Aanden har sejret i Kampen med Kjødet, og ved at vedblive i sejrende Tilstand over vore syndige Legemer, blive vi Guds Sønner og Døtre, idet Kristus har gjort os fri, og hvem Sønnen har gjort fri, er i Sandhed fri. Efterat have kæmpet den gode Strid, ville vi blive beredte til at nedlægge vore Legemer for at hvile og forvente Opstandelsens Morgen, da de ville komme frem og blive gjenforenede med deres Aander, idet de Trofaste, som der er sagt, modtage Kroner, Hæder, Udødelighed og evige Liv, ja en Fylde heraf, naar Jesus skal fremstille sit Værk for Faderen, sigende: „Fader, her er det Værk, Du gav mig at udføre." Da ville de blive Guder, ja Guds Sønner; da ville de blive evige Fædre, evige Mødre, evige Sønner og evige Døtre; idet de ere evige i deres Organisation, gaa de fra Hæder til Hæder, fra Magt til Magt; de ville aldrig ophøre at forøges og at formere Verdener uden Ende. Naar de erholde deres Kroner, deres Herredømmer, ville de blive beredte til at forme Kloder lig vor, og befolke dem paa samme Maade, som vi ere blevne frembragte ved vore Forældre, ved vor Fader og Gud.

Jeg har ofte bemærket, at dersom de Sidste-Dages Hellige og hele Verden forstod deres eget Væsens Filosofi, vilde de i ydmyg Ærbødighed bøje sig for ham, som er vort Væsens Ophav, og Ophav til al Visdom og Kundskab, der findes iblandt Menneskenes Børn. Det er sammenlignelsesvis kun meget Lidet, vi kjende, og kun meget Lidet, vi i Virkeligheden kunne fatte. Det antages, at vore Videnskabsmænd og Filosofer ere meget langt fremskredne, og at vidunderlige Fremskridt ere blevne gjorte i det nittende Aarhundrede; men uagtet al den Kundskab og mægtige Filosofi, der udmærker vor Tidsalder, hvem iblandt vore mest

Lærde kan skabe saa simpel en Ting som et Græsstraa eller Bladet af et Træ? Ikke en; dette kan kun ske igjennem den naturlige Proces; ikke en kan organisere den simpleste Partikel af Elementerne uafhængigt af Naturens Love. Naar vor Tids Filosofer naa til den Fuldkommenhed, at man kan bevæge sig til Maanen, Nordstjernen eller nogen anden af Fixstjernerne og være der i et Øjeblik, paa samme Maade som Jesus gjorde, da han opsteg til Faderen i Himlen og vendte tilbage til Jorden igjen, da kunne vi begynde at tænke, at vi vide Lidt. Naar vi besidde den Kundskab og Magt, at vi kunne bringe himmelske Planeter til at indtage deres Stilling, give dem deres Love, som de maa adlyde, og afsætte deres Grændser, som de ej kunne overskride, da kunne vi begynde at føle, at vi besidde lidt Visdom og Magt.

Frelsens store og ophøjede Hemmelighed, som vi vedblivende skulde søge at forstaa formedelst Trofasthed, er vort Livs Vedvaren. De af de Sidste-Dages Hellige, som ville vedblive at efterfølge Guds Aabenbaringer og Befalinger til dem, som blive befundne trofaste i alle Ting, stedse gaaende fremad lidt efter lidt imod Fuldkommenhed og Kundskaben om Gud, de ville, naar de indkomme i Aandeverdenen og erholde deres Legemer, være istand til at forfremmes hurtigere i alle Ting angaaende Kundskaben om Gud og ville vedblive fremad og opad, indtil de blive Guder, endog Sønner af Gud. Dette, siger jeg, er den store Hemmelighed af Hisset, at vort Liv vedvarer for bestandig, ja evindelig, hvilket er den største Gave, Gud nogensinde har skjænket sine Børn. Vi have det alle indenfor vor Rækkeevne, vi kunne alle opnaa denne fuldkomne og ophøjede Tilstand, dersom vi ville annamme dens Principer og praktisere dem i vort daglige Liv. Hvor omsorgsfulde, hvor herlige og guddommelige ere Guds Handlinger mod hans faldne Børn? Vi ere blevne kaldede fra Mørket til Lyset, fra Satans Magt til den levende Gud. Ved at adlyde den Hellig-Aands Hvisken, som vi have modtaget formedelst Lydighed til Evangeliet, som indskyder os til at udkaste al syndig Begjær fra vort Indre, kunne vi sige, at vi ere ikke mere i Verden, men vi ere i Kristo, vort levende Hoved. Filosofien af vor Udgang fra Verden er, at aflægge det gamle Syndens Menneske og iføre os det nye Menneske Jesum Kristum. Hvorledes kan dette ske? Efter at vi troede paa Evangeliet, bleve vi døbte for vore Synders Forladelse — og ved Haandspaalæggelse erholdt vi Forjættelsens Hellig-Aand og følte, at „vi skulle være Et." Jeg følte, at jeg ikke længere vilde have nødig at føre Bøger, for deri at nedskrive mine Regnskaber; thi vi skulde til at forene os og blive Et; at enhver Mand og enhver Kvinde vilde være behjælpelig ved at plante, opbygge og forskjønne Jorden for at gjøre den lig Edens Have. Jeg vilde derfor ikke længere være sat i den Nødvendighed at føre Regnskaber, jeg skulde visselig erhverve og fortjene mere end jeg behøvede, og jeg havde ikke den mindste Tvivl om, at jo mine Fornødenheder vilde blive afhjulpne.

Men hvorledes ere vi nu, hvorledes er vor nuværende Tilstand?

Ere vi Et i timelige Ting? Netop ligesaameget som Babylon er. En siger: „Jeg er for Minerne, jeg er beskæftiget paa min Gaard eller Fabrik, jeg er saa beskæftiget med min Handel, at det optager al min Tid, ulejlige mig derfor ikke, forstyr mig ikke." Og hvem ere de? Almindeligvis ere de Mænd, der lig mig selv ere komne her ikke alene fattige, men i Gjæld. Jeg blev dreven fra mit Hjem og mine Besiddelser, og fem Gange be-

røvet mine jordiske Besiddelser. Da vi ankom her til denne Dal, vare vi i en blottet Tilstand. Andre kom her ligesaa trængende som vi, men ere nu sammenlignelsesvis velstaaende. Hvorledes føle de? De ønske at gjøre netop som de behage. Spørg dem, om de tro, at Guds Lov fordrer af os, at vi indtræde i Fællesskab i alle vore Forretningsanliggender, leve og arbejde tilsammen som en Familie? De ville sige: „Jeg tror ikke nogen saadan Ting." De af denne Klasse, der ere Kjøbmænd, ville sige: „Jeg ønsker at blive rig, jeg vil kjøbe, hvor jeg behager, og vil sælge til hundrede Procent, femhundrede Procent, tusinde Procent, hvis jeg kan." De kan gjøre saa, om De vil, men Deres Endeligt vil blive beklageligt. Tæl de Mænd, som have forladt deres Hjem og ere gaaede for at søge Guld, og tæl dem, som have efterfulgt mine Raad, og I ville redebon anerkjende, at den sidste Klasse staar sig langt bedre ikke alene i finantsiel, men i moralsk og spirituel Henseende. I, mine Brødre og Søstre, som vare fattige, da I kom her, men nu formedelst Guds Velsignelser kjøre i Eders Ekvipager og bo i smukke Huse, nydende alle Livets Behageligheder saa vel som godt Helbred og Venners Samfund, hvorledes føle I? Hvad mig selv angaar, har jeg ikke den mindste Følelse i mit Hjerte af, at jeg ejer en eneste Ting. Hvad jeg er i Besiddelse af, har Herren blot gjort mig til Forvalter over, for at se, hvad jeg vil gjøre dermed. Nu, mine Brødre og Søstre, føle I ligesaa? Dersom I gjøre, vil enhver af Eder spørge, hvad der er Eders Pligt. En Pligt er at gaa til et Arbejde og bygge dette og andre Templer, og de andre kunne blive byggede længe, førend vi kunne fuldende dette? Skal vi gjøre dette? Jeg siger, vi vil. Dersom vi havde naaet den fuldkomne Enigheds-tilstand, som vi skulde have naaet længe førend nu, og stedse haaber, at vi endnu skal, tror I da, at vi vilde forlange en Mand til at betale Tiende af ti Busheler Hvede, af hundrede eller tusinde? Nej, Alt, hvad der vilde være nødvendigt under saadanne Omstændigheder, vilde være at sige: Broder saa og saa, af Dig vi ønsker saameget, og af en Anden saameget. „Ja," vilde de sige, „tag det. Jeg har Intet. Det er Alt Herrens, lad det blive brugt i hans Tjeneste til Opbyggelsen af hans Rige." „Hvad vilde Du gjøre, Broder Brigham, hvis Du blev forlangt til at give op al din Formue?" Netop hvad jeg altid har været villig til at gjøre. Jeg vilde vedblive at gjøre min Pligt og trøste til Herren for Udfaldet; det er, hvad jeg har gjort hele mit Liv. Dette er udentvivl Daarskab i Verdens Øjne, de kunne ikke forstaa det, thi Guds Ting forstaar intet Menneske uden ved Guds Aand." Før jeg annammede dette Evangelium, havde jeg studeret den kristne Verdens Trosbekjendelser. Naar jeg adspurgte dem med Hensyn til himmelske Ting, hvorfor vi kom her og Beskaffenheden af vor Slægtskabsforbindelse med Gud og himmelske Væsener, kunde jeg da faa nogen Underretning? Nej, ikke den mindste Ide. Jeg hørte engang en af de ledende Ældste i den episkopale Methodist-Kirke foretage sig at forklare for Forsamlingen en af de simpleste af Ting, nemlig: „Hvad er Menneskets Sjæl." Efterat han havde anstrængt sig i et Par Timer og havde udtømt sine Taleevner, thi Kundskab havde han Intet af, rettede han sig tilbage i Prædikestolen og sagde: „Mine Brødre og Søstre, jeg maa komme til den Slutning, at Menneskets Sjæl er en immateriel Substants." Det er behagelige Ting at betragte! Undskyld mig. For saa vidt som disse Folks Aand og Følelser angaar med Hensyn til Moralitet

og deres Bestræbelser for at sende Evangeliet til Hedningenationerne, er Alt udmærket. Og der er upaatvivlelig Millioner af lige saa gode Mennesker blandt de forskjellige religiøse Trosbekjendelser som iblandt dem, der bekjende sig at være Sidste-Dages Hellige. Men de have ikke Evangeliet, de ere i Mørke med Hensyn til Frelsningsplanen, og deres Lærere ere blinde Vejledere, aldeles uskikkede til at give Folket det levende Ord, Livets Vej. Dersom de leve efter det bedste Lys og Kundskab, de have og kunne faa, ere de sikre og i en frelst Tilstand. Hvad er de nuværende Trosbekjendelsers Præsteskabs og Menigheders Synd? Det er, at Lyset er kommen til dem, og de forkaste det. Den jødiske Nations Fordømmelse var, at Lyset var indkommen i Verden, men de elskede Mørket mere end Lyset, fordi deres Gjerninger vare onde; saa siger Frelseren. Det samme Evangelium, som Jesus lærte til dem, som forkastede ham, er betroet til os for at prædike det for hele Verden med de samme Følger, som maa naa dem paa en eller anden Tid, i en eller anden Tilstand.

(Sluttes.)

Mormonismen fra et mormonsk Standpunkt.

Af Sir D. Wedderburn.

(Fortsat.)

Atter søgte de Forenede Staters Embedsmænd i Utah for nogle faa Aar siden at sætte den territoriale Lov, ved hvilken Edsvorne udvælges og sammenkaldes, ud af Kraft ved at forkaste dem, som bekjendte sig til Mormonernes Læresætninger. Naar Værdierne i en Sag overskrider 1000 Dollars, kan den appelleres til de Forenede Staters Højesteret, og en Sag, der paakjendtes af en uredelig sammensat Jury og gik imod Salt Lake Citys kommunale Embedsmænd, blev følgelig appelleret. Den enstemmige Afgjørelse af Højesteretten i Washington var, at Juryen var ulovligt udnævnt, og Utah Rets Dom blev forkastet. Stor Glæde herskede i Salt Lake City ved denne Afgjørelse i Engelbrecht Sagen, som beviste, at Territoriets Indbyggere havde Rettigheder tilfælles med deres Landsmænd, og at der var Retfærdighed i de Forenede Stater selv for en upopulær Religions Bekjendere.

Det kan synes besynderligt, at i det frieste af Lande og i den sidste Halvdel af det nittende Aarhundrede en lovmæssig Tvivl kunde existere om, hvorvidt borgerlig Udueligbed var forbunden med nogen Slags religiøse Anskuelser, men det maa erindres, at en Atheist nylig udstødtes af en engelsk Retsforsamling, og den lovgivende Forsamling i Nord-Carolina udstødte forrige Aar et Medlem, fordi han samvittighedsfuld erklærede sin Vantro paa Tilværelsen af en Gud. Virkeligheden er, selv i protestantiske Lande, at fuldstændig religiøs Tolerance er indskrænket til visse anerkjendte Overbevisninger eller Tænkemaader, saa at svage eller upopulære Sekter endnu maa forene sig for at gjøre Fordring paa den samme Samvittigheds Frihed, som der er bleven tilstaaet de mere talrige og mægtige afvigende Partier. Videnskaben forlanger nu af Theologien absolut og ubetinget Frihed, og Dagen kan neppe være

langt fjern, da theologisk Heterodoxi vil ophøre at paaføre nogen borgerlig Straf eller Udelukkelse fra Rettigheder. For nærværende forlange Mormonerne, som have fundet Tilflugt i Klippebjergene, kun saamegen borgerlig og religiøs Frihed, som Konstitutionen bekjender at garantere enhver amerikansk Borger, og hvilken Pilgrims-Fædrene fandt for dem selv „paa den vilde Kyst af Ny-England". De beklage sig over, at deres Fjender have fortalt deres Historie, at deres egne Beretninger ere blevne ignorerede, og at man ikke har villet skjænke dem Tiltro for noget ærligt Forsøg paa i disse sidste Dage at praktisere den første Dages kristne Kirkes Lærdomme. Selv deres Fjender ville neppe benægte, at de udviste Tro, Mod og Udholdenhed, da de besluttede, efter at være blevne uddrevne fra et Settlement efter et andet, at drage ud i den ubekjendte Ørken, og grundlægge et nyt Zion fjernt fra de daværende Grændser af de Forenede Stater. Disse Egenskaber have besejret store fysiske Vanskeligheder, og en Fremmed forbauses over det Velvære, som Mormonernes Industri har frembragt. Et omhyggeligt organiseret System af kunstig Vanding har forvandlet en gold og øde Ørken til en frugtbar Have og har havt den mærkværdige Virkning at hæve Indsøens Overflade ti Fod højere, end den var i 1850. Ethvert Forlangende af dette religiøse Samfund bliver rigelig opfyldt ved Bidrag, paalagte og indsamlede paa frivillige Principer. Foruden det nye, umaadelige Tabernakel, er der nu et Tempel under Bygning, næsten ægyptisk i dets massive Pragt, hvortil alle Trofaste bidrage, idet de, der ikke yde Penge, yde deres Arbejde. Indianerne i Utah ere blevne forsonede ved den humane Politik at føde, klæde og belære dem istedetfor at bekrige og forfølge dem. De gamle Beskyldninger for Overfald og Grusomhed mod Hedninge-Emigranter eller Mormon-Frafaldne ere om end ikke aldeles modbeviste, dog ophørte i de senere Aar, og Tilværelsen af en militær Lejr nærved Salt Lake City er nu rimeligvis mere unødvendig end i nogen anden By Vest for Klippebjergene. For fuldelig at fatte Deserets (som Mormonerne foretrække at kalde deres Land) Flid, Maadeholdenhed og rolige, stedse stigende Industri, maa man sammenligne den med Nevada, en tilstødende Stat, næsten tilsvarende til Deseret med Hensyn til Jordbund, Klima og minerale Produkter. Denne saakaldte Stat er fremragende berømt fremfor hele Unionen for dens urolige Tilstand, for Antallet af dens Drikkehuse og som den eneste Stat, der lovmæssig tillader offentlig Spillen. Naturligvis er Nevada kun ved at gjennemgaa et vist raat Trin af dens Tilværelse, ligesom Kalifornien tidligere maatte, og den vil ligeledes en Dag sætte sit Hus i Orden; men det Mærkværdige er, at ene Utah iblandt alle det fjerne Vestens unge Stater skulde aldeles undgaa en saadan Overgangstilstand. For Mange vil dette være tilstrækkeligt forklaret ved den Kjendsgjerning, at Mormonerne baade prædike og praktisere det yderste Maadehold, der næsten gaar til aldeles Afholdenhed fra ethvertsomhelst Pirringsmiddel.

Betydeligt Fjendskab hersker udentvivl imellem Mormonerne og nogle af deres hedenske Medborgere; dette skyldes for en stor Del visse lokale Avisers bitre Angreb paa de Sidste-Dages Hellige og Enhver, som begunstiger dem.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Kydskhed.

Kydskhed er den yndigste og kosteligste Ædelsten, den vil pryde dens Hovedsmykke, som besidder den, og funkle paa hans Pande i al Evighed

Den blotte Ide om Kydskhed er uudsigelig skjøn og ophøiet for hvert dydigt Sind. Der er en Spire af sand Adel og guddommelig Majestæt i den kydske Mand eller i den kydske Kvinde, der giver Karakteren en bevidst Værdighed og paabyder Ærbødighed, Hyldest og Højagtelse. Den ædle og ophøjede Følelse — hellere at dø end besmittes — som efter Historieskriverne engang gjennemtrængte det gamle romerske Folk, har vakt Beundring hos alle Rensindede i alle efterfølgende Slægter. Herlige Velsignelser ere givne og forjættede dem, som trofast efterleve Loven om Renhed, og dens Overtrædere trues og straffes paa en frygtelig Maade.

Patriarken Joseph modstod disse Fristelser, skjøndt han blev prøvet haardt, og paa Grund af hans Trofasthed annammede han en større Velsignelse end hans Brødre og Forfædre.

Lamaniterne, (Amerikas Indianere) der ere en Levning af Josephs Stamme, ere Arvinger til herlige Forjættelser formedelst deres Renhed i sociale Forhold. Profeten Jakob talte til Nephiterne angaaende dette paa følgende Maade: „O alle I, som ere rene af Hjertet, opløfter Eders Hoveder og modtager Guds velbehagelige Ord, og gjører Eder tilgode med hans Kjærlighed; thi I kunne det til evig Tid, dersom Eders Sind er standhaftigt. Men ve, ve Eder, som ej ere rene af Hjertet, som ere urene denne Dag for Gud; thi uden at I omvende Eder, er Landet forbandet for Eders Skyld; og Lamaniterne, der ej ere saa nrene som I, skulle (endog de ere forbandede med en svar Forbandelse) pidske Eder lige indtil Ødelæggelse. Og Tiden kommer snarligen, da de, medmindre I omvende Eder, skulle besidde Eders Ejendoms-Land, og den Herre Gud vil bortføre de Retfærdige fra Eder. Se Lamaniterne, Eders Brødre, hvem I hade paa Grund af deres Urenhed og de Forbandelser, som ere komne paa deres Hud, ere mere retfærdige end I." (Mormons Bog, Pag. 121).

Horeri og Usædelighed straffes efter den mosaiske Lov med Døden. Udelukkelse fra Herrens Forsamling til det tredie Led, ja lige indtil det tiende, var Forbandelsen over ulovligt Afkom. I Pagtens Bog er der givet følgende Lærdomme angaaende Hoer: „Du skal ikke bedrive Hoer, og den, der bedriver Hoer, og ikke omvender sig, skal kastes ud. Men den der har bedreven Hoer, og omvender sig af sit ganske Hjerte og forsager det, den skal Du tilgive, men om den gjør det igjen, skal den ikke tilgives, men kastes ud.

Efter Apostelen Johannes ville Størstedelen af alle Folkeslag paa Jorden i de sidste Dage være fyldte med Løsagtighedens Aand og vorde hjemsøgte med retfærdig

Gjengjældelse for deres Skjørlevnet og Vederstyggeligheder. Kunne vi ikke se den første Del af denne Profeti at opfyldes for vore Øjne i det menneskelige Samfunds nærværende Tilstand? Gaar ikke Løsagtighed og Usædelighed frem i Landet uden Blusel, og vandrer det ikke uhindret fra Hof til Hytte og fra Fyrsten til Bonden? Ere ikke de stolteste Stæder i Kristenheden belæssede med Skjøger? Er Verden ikke fuld af Rænker og Utugt? Ere Hoveder ikke rastløse for at udkaste Planer for, og stræbe Lidenskaber ikke for at tilfredsstille deres utæmmede Lyster?

I hvilket Lys betragtes denne store Liderlighed iblandt de nuværende kristne Regjeringer! Betragtes den som en Forbrydelse af saa forfærdelig Størrelse, at den truer med at hidføre Samfundets Fordærv og Ødelæggelse, og følgelig værdig til fortjent Straf? Ak, nej. Det betragtes ikke engang som en Overtrædelse af Loven; men Huse blive tværtimod bevilgede hertil og priviligeres ved Lovudkast.

Hundreder og Tusinder af menneskelige Væsener komme aarligen til denne Verden uden nogen lovmæssig Herkomst (uden at omtale det store Antal, som dræbes førend deres Fødsel). Saadanne Væsener kunne umulig nære synderlig Kjærlighed til dem, der umiddelbart ere Ophav til deres Tilværelse. Man kan ikke vente det, og vi se det ej heller. Uden nogen kjærlig Haand til at vejlede dem i deres Opvæxt, uden nogen venlig Røst til at belære dem om det Gode, advare dem for og beskytte dem imod det Onde, se vi dem voxe op til Modenhed med deres Hjerter fulde af Bitterhed imod den øvrige Menneskeslægt, med hvem intet Led synes at forbinde dem, og kun ved sjeldne Træf ere de i Besiddelse af noget virkeligt Godt eller Ædelt, idet dette fordetmeste er bleven qvalt i Spiren. Dette vender Børnenes Hjerter mod Forældrene og Forældrenes imod Børnene, og Vanslægtnings Forbandelse bliver begges Dom.

Giftermaal er en Anordning af Herren, og blev indstiftet for at bemyndige, indvie, besegle og helliggjøre Kjønnenes Forening for Menneskeslægtens Formerelse, og for at forene Samfundet i Kjærlighedens og Hengivenhedens Baand, idet de saaledes danner den Grundvold, hvorpaa Samfundets Bygning er opført, og paa samme Tid tjener som den Slutteſten, hvorved den sammenholdes. Det er en højst hellig Anordning, og kan ikke ustraffet spøges med. Mand og Kvinde blive forenede ved Guds Lov; i Henseende til deres Vel forenes de og blive til Et, for aldrig mere at adskilles. Ægteskabsbrud ere Brud paa det menneskelige Samfund, og svække forholdsvis dets Bygning, og bliver til et Middel, hvorved Fred, Tillid og den Almægtige Guds Velsignelser sikkert vil svinde bort.

Verden befinder sig i en falden Tilstand, Synd og Ugudelighed herske, medens Ulykke, Fortvivlelse og Elendighed ere de Følger, som de medføre over Menneskenes Børn, fordi de ikke adlyde Guds Bud. Menneskene kjende ikke sig selv og besidde ingen Agtelse for sig selv. Evangeliet udgaaer til Menneskene, for at forløse dem fra deres faldne Tilstand, og ved at give dem Kundskab om deres Oprindelse og Bestemmelse, bringer det dem til at se sig selv i deres rette Lys. Enhver, som har annammet Evangeliets Lys og er besjælet af dets Aand, vil føle Agtelse for sig selv, vil stedse sig tilskyndet til at frigjøre sig fra Syndens Trældom, til at hellige sig og derved hæve sig nærmere op til vor himmelske Fader, foragtende Alt, hvad der er lavt, urent, ukydskt og uhelligt.

Det burde derfor være de Helliges største Attraa at bevare deres Legeme og Aand

ren og pletfri for alle de Vederstyggeligheder, som gaa i Svang iblandt Verden, saa at Guds Aand kan bo i deres Hjerter, hvilken bringer fuldkommen ren og hellig Glæde og Fred, at de kunne sikkre sig Guds Velbehag, en ren Samvittigheds Bifald og et gudeligt Afkoms uskatterlige Velsignelse.

Korrespondance.

Finland.

Nikolajstad d. 19de December 1876.

Præsident O. N. Liljenqvist.

Kjære Broder.

Deres Brev af 24de November har jeg just nu modtaget den 18de ds., og jeg tager til Pennen for at underrette Dem om, hvorledes jeg har det paa min Mission. Jeg er taknemlig til Herren, den Almægtige, forat jeg har været bevaret indtil denne Dag, og jeg er Dem meget taknemlig for de gode Raad, som Brevet indeholdt, og med Guds Bistand vil jeg søge at udføre dem efter min bedste Forstand og Dømmekraft. Jeg har tilligemed Br. Sundstrøm været 16 Mile imod Nord og vi have havt Forsamlinger hos Baptister og hos Nogle, som kaldes de Troende, samt i de Byer, vi passerede. Jeg tror, at mange ville annamme vor Religion i sin Tid, naar der bliver arbejdet endel paa dem, thi Folket er i en meget lav og uvidende Tilstand med Hensyn til Religion. Den gamle Surdejg synes de bedst om, thi her er ikke mange Partier; det eneste her findes er Baptisterne, og de har kun megen liden Fremgang. Vi gjorde os meget bekjendte med Folket, hvor vi drog frem, saa at jeg tror, vi have gode Udsigter for Fremtiden. Nogle Dage efter, at jeg skrev det sidste Brev til Dem, havde en af Søstrene kaldet Nogle tilsammen, og vi havde en lille Forsamling; men hendes Fætter, der var bleven hende fjendsk, fordi hun var gaaet over til vort Samfund, ilede strax til Præsten og underrettede ham om vor Forsamling. Denne kom da tilligemed en Doktor og søgte at forstyrre os, og to Dage derefter sendte Guvernøren to Politibetjente efter os, der førte os til ham. Han modtog os meget barskt og forbød os at prædike samt paalagde Politibetjentene at holde Vogt om os. Han var saa venlig at tilbyde os Arrest og truede os med, dersom vi ikke vilde høre op med at prædike, at sende os til Sibirien; men jeg tænker, at hans Magt strækker sig ikke nær saa langt. Vi droge derefter mod Nord og ere nylig komne hjem. Vi ved os ikke sikre noget Øjeblik, uden at jo en Politibetjent kommer og arresterer os, thi Præsten her i Staden har fyldt alle Aviserne med alleslags Løgne, (jeg sender indlagt et lille Uddrag af en af dem) saa at hele Helvede synes at rase imod os; og Præsten har skreven saa mange Løgne, saa at Folk, som vi har talt med, skammer sig paa hans Vegne, at han vil udbasune saadanne haandgribelige Usandheder. Men vi ville med Herrens Hjælp være taalmodige og lide, hvad der skulde møde os. Her er ingen Religionsfrihed, og Loven er saa streng, at vi ingen Skrifter tør sælge, uden at risikere at blive arresterede. Præsten var her og tog de Bøger, som den

Søster havde kjøbt ifjor. Jeg har paa Grund heraf kun solgt meget faa Skrifter, men bortgivet nogle, for ret at sprede Ordet iblandt Folket. Jeg haaber, at der snart vil blive given større Frihed, thi den 28de Januar skal Rigsdagen samles, og den Deputerede her fra Staden er en meget liberal og frisindet Mand. Lige nu har Stadsfiskalen og to Politibetjente været her og taget endel af vore Srifter for deraf at undersøge vor Lære, hvorefter de ville levere os dem tilbage, saa at jeg for nærværende ikke ved, hvorledes Udfaldet vil blive, men jeg haaber paa det Bedste. Alt, hvad de kunne gjøre, er at uddrive os af Landet og sende os bort; men først maa Forfølgelse komme, forat vor Tro kan blive kjendt, og dette vil give et stort Vidnesbyrd til mange af vore Venner og til de Oprigtige af Hjertet, men en Ting er vist, at Gud vil styre Alt til det Bedste for hans Værks Forfremmelse. Det ser ud til en meget haard Tid for Finland; alt værnepligtigt Mandskab, som er ude tilsøes eller andensteds borte skal hjemkaldes, og Ingen maa rejse ud herfra, og Udførsel vil blive forbudt. Saaledes som Omstændighederne staa for nærværende, vil det ikke være vist at udsende en Indfødt for det Første, uden han har været borte saa mange Aar, at Loven ingen Krav har paa ham, thi den russiske Regjering er ifærd med at mobilisere mange Tusinde Mand herfra Finland, for at have dem rede til Krigen, og her høres intet Andet end Krig og Dyrtid, hvor man kommer, saa at De selv kan dømme, hvorledes Tilstanden er. Dersom Herren fordrer et Offer af vore Hænder, Vand og Brød eller hvilketsomhelst det end vil blive, saa ønsker jeg kun til at være tro i Prøvens Stund, thi jeg ønsker at fuldbyrde mit Kald efter den bedste Kundskab jeg har, eller som Herren vil give mig. Her er meget dyrt at leve, langt dyrere end i Sverig.

Jeg ved ej hvad Øvrigheden vil gjøre, men saasnart jeg faar det at vide, skal jeg underrette Dem derom. Jeg drømte forleden Nat, at de ikke vilde have megen Magt til at gjøre noget Ondt imod os. Nu ej mere for denne Gang, uden at jeg er tilfreds i Prøvens Stund; jeg kunde have Meget at skrive om, men det er nu nok for nærværende. Med en Hilsen til Alle, som kjender mig, tegner jeg mig deres Broder og Ven

Axel Tullgren.

P. S. Aviserne ere fulde af Modstand imod os.

Beskrivelse af Kristus.

Brev fra Publius Sentilus til Senatet i Rom.

(Fra „Womans Exponent“.)

Der er en Mand iblandt os, som kaldes Jesus Kristus. Han annammes af Folket som en Profet. Hans egne Disciple sige, at han er Guds Søn. — Han helbreder de Syge, gjengiver de Blinde Synet, de Døve Hørelsen og opvækker de Døde. I Samtale er han mild og elskværdig; hans Manerer yndefulde og beskedne; i Irettesættelse er han frygtelig, men dog mild og tilgivende. Af Person er han høj og indtagende; hans Næse og Mund ere skjønt formede, hans Hage en

Model af græsk Billedhuggerkunst og bedækket af et svært Skæg; hans Øjne lig Diamanter, med et Udtryk af stor Visdom og Gjennemtrængenhed, opfattende Alt med et Blik, vidnende om stor Medfølelse for de Fattige og Ulykkelige. Hans Haar bølger i flagrende, krøllede Lokker ned over hans Skuldre i orientalsk Stil efter Nazarenernes Skik. Han vides ikke at have leet, men græder ofte; kort sagt hele hans Form og Sæder ere dadelfri og hans overordentlige Skjønhed overgaar Menneskenes Sønner.

Templet.

(Fra „Deseret News“.)

En betydelig Mængde af raat tilhuggede Klippeblokke for den indre Del af Templets Mure er allerede beredte, idet otte Lag af denne Art af Materiale er meget fremskreden. Paa Grund af det overvejende Antal af Arbejdere, som kun ere istand til at udføre den raa Tilhugning fremfor dem, som ere tilstrækkelig dygtige til at gjøre det fine Arbejde, ere Facadestenene betydeligt tilbage, og begrundet herpaa var det første Præsidentskabs og Præsidentskabets for de Halvfjerdsinstyves Kald til Kvorumerne af Præstedømmet om at forsyne et tilstrækkeligt, forholdsmæssigt Antal af dygtige Stenhuggere. Formanden paa Pladsen bestræber sig for at overvinde denne Vanskelighed saa vidt som muligt ved at anvende de unge Arbejdere, hvorsomhelst det er praktisk, til den lettere Del af Facadearbejdet, men dette afhjælper kun Manglen en ringe Grad, og det er derfor vedvarende en Nødvendighed, at et stort Antal kyndige Stenhuggere sættes i Arbejde paa Pladsen.

Den store Del af raat tilhuggede Stene, der ligger omkring paa Pladsen, fordrer allerede, at der skulde anvendes Økonomi i Optagelsen af samme, og eftersom denne Slags Arbejde forøges, vil Grunden naturligvis blive endnu mere fuldelig besat. Med den nærværende Styrke af finere Stenhuggere vilde det tage det meste af Vinteren for dem for at tildanne “the base string course“ (det Lag, der tjener som Grund for anden Etage), der gaar fuldstændig rundt om hele Bygningen. Det forventes dog, at denne Styrke vil blive væsentlig forøget, og de forskjellige Afdelinger af Arbejdet gaa fremad mere forholdsmæssigt. I det Hele taget skrider Arbejdet paa Templet meget gunstigt fremad, og nogle faa finere Stenhuggere vil gjøre Fremskridtet endnu hurtigere og mere tilfredsstillende.

Det Værk at bygge Templer er af uvurderlig Betydning ikke alene for de Sidste Dages Hellige, men for de Hellige af alle Tidsaldre, og endogsaa for hele Menneskeslægten; og det er et Arbejde, som Alle, der have modtaget et Glimt af Lys med Hensyn til Jehovahs Bestemmelser og Hensigter, burde fryde sig ved at tage en levende Del i. Opførelsen af saadanne hellige Bygninger her er ikke alene vigtig formedelst de Nøgler og Velsignelser, der upaatvivlelig ville blive modtagne deri, men det er ogsaa af overordentlig Vigtighed for Uddannelse, et forberedende Værk for at berede de Hellige for, hvad der ligger for dem i Fremtiden. Denne Bevægelse og Interesse, der for-

nylig saa storlig er gjenoplivet i de Helliges Hjerter ved Kirkens Autoriteters Lærdomme og den Hellig-Aands Tilskyndelser, bringer pludselig et stort Antal unge Mænd og ligeledes dem, af en mere moden Alder, i en Stilling, hvori de have Lejlighed til at blive erfarne i Murerarbejde. Det er nødvendigt, at et stort Antal skulde være kyndige og dygtige i denne Retning i Betragtning af det store Tempelbygnings-Arbejde, der foreligger Kirken i en sammenlignelsesvis nær Fremtid, ikke alene her, men i Zions Central Stav, i Jackson County, Missouri. En Aabenbaring, given i September 1832, af Herren til Profeten Josef Smith, udsiger bestemt, at i den Generation, i hvilken Aabenbaringen blev given, vilde et Tempel blive oprejst der, og Guds Herlighed skulde hvile over det:

„Hvilket Tempel skal opføres i denne Slægt; thi sandelig, denne Slægt skal ikke ganske forgaa, førend der bliver bygget et Hus for Herren, og en Sky skal hvile over det, hvilken Sky skal være Herrens Herlighed, der skal opfylde Huset."

Det vil naturligvis tage nogen Tid at opføre en Bygning af en saadan Storartethed i Stil og Adel i Plan, som denne er bestemt til at være, og især deleshed i Betragtning af de mægtige Begivenheder, der nu synes at svæve over denne Nation og i Virkeligheden over hele Verden, er Tiden for Paabegyndelsen af dette Værk maaske ikke saa langt fjern, som det almindeligvis antages. I alle Tilfælde vil det være vel for Alle at være forberedte paa, hvad Herren har i Beredskab, ved at arbejde med Flid og Selvfornægtelse for Opbyggelsen af Templer eller ved at udføre enhver anden Pligt, forbunden med „Faderens Gjerning", der er begyndt blandt alle Nationer. Fire og fyrretyve Aar af den Generations Tid, i hvilken hint Tempel skulde bygges, ere allerede henrundne, og der er kun en Rest tilbage af den Tid, i hvilken Forudsigelsen skulde opfyldes. Herren vil forkorte sit Værk i Retfærdighed.

Et Syn.

(Fra „Womans Exponent".)

Jeg havde et Syn, hvori jeg blev hensat til Staden Paris. Der saa jeg desuagtet Intet, som jeg som en Rejsende skulde have søgt. Jeg ledsagedes af en ukjendt Vejviser igjennem overfyldte Gader ind i Hjertet af Staden — ind i et Hus og gjennem en kroget Gang ind i Centret af samme. Værelset var lille, uden Vinduer og prægtig oplyst ved Gas. Dets Beboer var en Mand, og vi fandt ham voldsomt i Arbejde med at dreje et Sving, der syntes at meddele dets Bevægelse til noget Maskineri udenfor Værelset. Hans Hals og Arme vare bare, og han var rød og forpustet af den voldsomme Bevægelse. Hans Udseende var ondt, og jeg begyndte at trække mig tilbage, men min Ledsager holdt mig og sagde: „Spørg ham ,hvad han bestiller.' Jeg sagde derpaa saa venligt, som jeg kunde:

„Hvad Arbejde er det, De er beskæftiget med, min Herre?"

„Jeg fabrikerer Moderne", sagde han, „min Herre holder en Mand i Arbejde ved denne Maskine Dag og Nat, der forfærdiger og udspreder Moderne, som De kan se i alle Modejournaler over hele Kristenheden, nu en ny Facon paa Hatte,

Overstykker, Kjoler, Juveler, Besætning. Udstaffering og Alt, hvad der henhører til kvindelig Paaklædning. Ved Hjælp af denne Maskine finder en fuldstændig Forandring af Kvindens Paaklædning Sted idetmindste hver anden Maaned. En Mode faar netop Tid til at komme i Brug, førend en anden er færdig til at afløse den.

„Hvad er Nytten heraf?" spurgte jeg.

„Vel, min Herre holder meget af Magt," svarede han, „og han regjerer Verden saa at sige paa denne Maade. Dette er hans store Plan forat afholde Kvinden fra at tænke. Hun har ingen Tid til at tænke; hun har blot Tid til at stifte Dragt. Jeg drejer Hjulet, og hun maa holde Trit. Hun er lig en forblindet Fugl — henrykt over stiftende Farver, og min Herre beholder lettelig Besiddelsen af hende."

Jeg saa da, at vore Sjæles Arvefjende indførte dette store Modesystem for at holde Kvinden i et tomt Skin i hele hendes Liv, og da jeg kom ud paa Gaden, saa jeg i enhver Retning af den „nyeste Mode" hans dybe Plan.

De politiske Udsigter.

(Fra „Deseret News".)

Tillad mig gjennem Deres meget udbredte og højt vurderede Blads Spalter at sige nogle faa Ord angaaende den nærværende politiske Situation af vort Land. Demokraterne have, efter den bedste Underretning jeg har kunnet indvinde, erholdt Nationens almindelige Stemme med en betydelig Majoritet. Men der er tre vælgende Stemmer paa den republikanske Side, som kunne overveje Demokraternes Sejr, nemlig: Hæren, Marinen og Skatkammeret. Hvem har nogensinde tidligere hørt det magthavende Parti udfolde en saadan militær Styrke ved Valgene, som det republikanske Parti nu gjør? Det vilde synes at sige: „Fredelig, dersom vi kunne; voldelig, dersom vi maa." En herunder liggende Beslutning, enten Revolution eller Usurpation (Magtran), at frarøve Folket deres retfærdige Rettigheder under det rimelige Foregivende af at beskytte dem, men Enden er ikke endnu. Der er noget Mere, der vil komme. For nogle faa Uger siden drømte jeg en Nat, at Havet rejste sig frygteligt højt og rullede ind paa Landet med stor Hurtighed. Dets Bølger vare frygtelige, og for at forøge Rædslen var Vandet kogende hedt. O hvilke Skyer af Damp og Taage der opfyldte endog Himlene! Mænd, Kvinder og Børn flyede for den fremrullende Strøm, idet de udstødte bitre Klager og Jammerskrig. Heldigvis stod jeg paa et Bjerg og betragtede hele det frygtelige Skue og vaagnede midt i det.

Daniel.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor".)

(Fortsat.)

Af Apostlene fandtes der med Præsident Young paa dette Punkt ved Aarets Begyndelse følgende: Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Woodruff, George A. Smith og Willard Richards. Orson Hyde var paa den anden Side af Floden,

saa nær, at et Raab fra ham kunde høres; Parley P. Pratt og John Taylor vare i Saltsødalen, idet de vare flyttede derhen med den Del af Kirken, der havde fulgt Pionererne, og Amasa Lyman og Ezra T. Benzon vare paa Vejen til de østlige Stater paa Mission. Paa den østlige Side af Floden, ved Council Bluffs var en By bleven anlagt af de Hellige og benævntes Kanesville til Ære for Oberst Thomas L. Kane. Winter-Quarters var paa Indianernes Land, og Regjeringens Agent var meget ivrig for at faa de Hellige forflyttede; men han skrev et Brev til Præsident Young, hvori han forbød de Hellige at flytte deres Træhytter over Floden til Kanesville. Det var ikke mange Uger efter at han havde gjort dette, førend han skrev et andet Brev til Præsident Young, hvori han bønfaldt ham paa Pawnee-Høvdingernes Vegne — en Henvendelse, der heller ikke blev gjort forgjæves, thi Præsident Young sørgede for, at de bleve rigelig forsynede med Korn og Kjød.

I Kanesville higede Folket meget efter at faa et Postkontor oprettet, og faa en County Organisation udstrakt over det Land, de havde optaget. Ved nogle Møder afholdte i Januar 1848 i Iowa, erholdt en Ansøgning til Iowas Legislatur (lovgivende Forsamling) talrige Underskrifter, og Andrew H. Perkins og Henry W. Miller bleve valgte til Delegerede til at frembære nævnte Ansøgning. De gjorde dette og erfor, at Legislaturen havde truffet Foranstaltninger for denne Organisation, naarsomhelst Dommeren i det 4de Jurisdistrikt skulde bestemme, at „det almene Vel udfordrede en saadan Organisation." De gjorde derefter deres Opvartning hos Dommeren, Carolton ved Navn, der opholdt sig i Staden Iowa, og han underrettede dem om, at han havde beskikket en Mr. Townsend til at organisere nævnte County. Delegationen introduceredes til Statens Sekretair, der udtrykte et stærkt Ønske om, at de Hellige skulde forblive i Iowa og bringe Landet i Opkomst. Politikerne ønskede meget at faa en Hovedlandevej anlagt, Broer byggede, og en Postroute oprettet til Bekvemmelighed for Indbyggerne af Council Bluffs County. Whiggernes og Demokraternes Partier vare næsten lige i Antal i Staten, og begge syntes at være meget omhyggelige for vort Folks Velfærd. Det var ikke vanskeligt at bemærke, hvorfor de syntes at føle saa stor Interesse for os. De ønskede Stemmegivere, og det Parti, som kunde faa „Mormonernes" Stemme, vilde gaa af med Sejren.

Kort efter Delegationens Besøg i Iowa City, bleve to Delegerede, Sidney Roberts og Winsor P. Lyon udvalgte af Staten Iowas Central Whig Komite til at gaa til „the Bluffs" for at afholde et Prøvevalg og præsentere en Adresse fra Statens Whigparti. Daarlig Helbred forhindrede Lyon fra at gaa til „the Bluffs", men Sidney Roberts mødte i Prøvevalg sammen med de ledende Borgere og præsenterede hans og Lyons Kreditiver. Adressen omhandlede i en betydelig Længde de Forfølgelser, hvormed de vare blevne overøste i Missouri og Illinois. Adressen dvælede følelsesfuldt ved Demokraternes Svig og Forræderiskhed ved saa ofte at anmode de Hellige om Gunstbevisninger og ligesaa ofte at overøse dem med Haan og Forfølgelse, fra Tid til Tid berøve dem borgerlig og religiøs Frihed og fri Mænds uafhændelige Rettigheder; og hørende, at „Locofocoismens graadige Slughalse (Demokraterne bleve undertiden kaldte Loco-focos i hine Dage) vare i Hæleve paa dem og havde „begyndt en systematisk Plan for at indvikle dem i Maskerne af deres listige Net", delegerede de Herrerne Winsor P.

Lyon og Sidney Roberts til at besøge dem og forelægge dem Whiggernes nationale Politik samt anmode dem om deres Medvirken; forvissende dem om, at deres Parti forpligtede sig til overfor dem og Landet at „yde en sikker og ufravigelig Beskyttelse til Jøde, Hedning eller Kristen af ethvert Navn og Trosbekjendelse, samt alle Forrettigheder retmæssigt tilhørende enhver Borger i Landet." (Forts.)

Blandinger.

En skrækkelig Storm har hærget de vestindiske Øer og Florida. I Key Wests Havn kuldsejlede et Skib, og hele dets Mandskab druknede. Øen Kaya Sarga blev oversvømmet, og hele Befolkningen druknede i Bølgerne. Dens Befolkning talte omtrent 400 Mennesker.



Den 28de November 1876 døde Christina, Jens Rosengrens Hustru, af Pauemonia i en Alder af 73 Aar, i den 2den Ward af Salt Lake City.

Afdøde var født i Sperlengholm, Sverig. Hun døde i fuld Tro paa Kristi Evangelium.

Den 19de November døde af Lungebetændelse efter to Ugers Sygdom Eva Christina, Datter af P. N. og Kjersti Anderson.

Afdøde var født i Union township Monni (Manona) County, Staten Iowa.

Den 10de August døde Ole Jensen, født paa Nyl, Sjælland, efter 8 Ugers haarde Lidelser, i Draperville, Utah.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af O. N. Liljenqvist,
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.